

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

СПОДЕЛЕНА
ЛЮБОВ

КНИГА ЧЕТВЪРТА

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

— ИСКАШ ЛИ ДА ЧУЕШ КАКВА ЕРОТИЧНА ФАНТАЗИЯ ИМАМ?
 – Бъч О’Нийл постави чашата с уиски „Лагавулин“ на масата и се взря в блондинката, която го беше заговорила. На фона на ВИП залата на „Зироу Сам“ тя изглеждаше умопомрачително, облечена в тоалет от ивици бял лак, нещо като кръстоска между Барби и Барбарела*. Трудно беше да се прецени дали е една от специалистките в клуба или не. Вярно, че когато ставаше дума за платен секс, Преподобния подбираше само най-доброто, но тя спокойно можеше да бъде модел в „Maxim“ или „FHM“.

Блондинката постави длани върху мраморния плот на масата и се приведе към него. Гърдите ѝ бяха свършени, най-доброто, което можеше да се купи с пари, а сияйната ѝ усмивка обещаваха забавления, за които щеше да ѝ е необходима възглавничка за коленете. Платена или не, това беше жена, която не страдеше от липса на витамин D и това ѝ харесваше.

– Е, татенце? – настоя тя на фона на психеделичните техно звуци. – Искаш ли да сбъднеш фантазиите ми?

Бъч я дари с хладна усмивка. Без съмнение тази вечер тя щеше да ошастливи някого. Най-вероятно – цяла тайфа, но той нямаше да е един от тях.

– Съжالياвам, ще трябва да си опиташ късмета другаде.

Липсата на каквато и да било реакция от нейна страна окончателно затвърди подозренията му, че е специалистка. С равнодушна усмивка, блондинката се премести на съседната маса и разигра същата сценка с привездането над масата и грейналото лице.

Бъч се облегна назад и изпразни чашата си, в която беше останало около един пръст уиски. Следващата му стъпка беше да привлече вниманието на сервитьорката. Тя кимна,

* Барбарела – героиня от френска поредица комикси и базирания на тях игрален филм от 1968 г. с Джейн Фонда в главната роля. Филмът я превръща в секс символ както заради провокативното ѝ облекло, така и заради многобройните еротични сцени. – Бел. прев.

без да се приближава, и забърза към бара, за да му сипе още едно питие.

Беше почти три сутринта, така че останалите двама щяха да се появят до половин час. Вишгъс и Рейдж бяха на лов за *лесъри* (неживите кучи синове, които избиваха техния вид), но най-вероятно щяха да се върнат с празни ръце. През целия януари и февруари в тайната война между вампирите и Обществото на *лесърите* цареше затишие, по улиците се срещаха все по-малко убийци. Което беше добра новина за цивилните вампири. И повод за безпокойство за Братството на черния кинжал.

– Здравсти, ченге – разнесе се нисък мъжки глас зад Бъч и той се усмихна.

Звукът на този глас винаги извикваше в съзнанието му представата за мъгла, забулваща онова, което се кани да те убие в нощта.

- Здравей, Преподобни – отвърна Бъч, без да се обръща.
- Знаех си, че ще я разкараш.
- Да не четеш мисли?
- Понякога.

Бъч хвърли поглед през рамо. Преподобния стоеше в сенките и аметистовите му очи блестяха. Както обикновено, късата му коса бе оформена в прическа ирокез. Носеше страхотен костюм от камгарна вълна на „Валентино“. Бъч имаше съвсем същия.

Само дето Преподобния го беше купил със собствените си пари. Преподобния (известен още като Ривендж и като брат на Бела, която бе *шелан* на Зи) притежаваше „Зироу Сам“ и получаваше процент от всичко, което се случваше там. А с цялата поквара, която можеше да се купи в клуба, в края на всяка вечер той несъмнено прибираще купища пари в касичката си.

– Не, тя просто не беше за теб.

Преподобния се разположи на мястото до Бъч, поглаждайки съвършения възел на вратовръзката си „Версаче“.

- Освен това знам защо ѝ отказа – добави той.
- Така ли?
- Не харесваш блондинки.

Вече не.

- А може би просто не е моят тип.
- Знам какво искаш.

Бъч надигна чашата с уиски, която беше пристигнала междувременно.

– Нима?

– Това ми е работата. Повярвай ми.

– Не се засягай, но предпочитам да не ти се доверявам.

Преподобния се наведе към Бъч. Миришеше фантастично, в което нямаше нищо чудно – „Cool Water“ на „Давидоф“ не случайно беше класика.

– Знаеш ли какво, ченге? Въпреки това ще ти помогна.

Бъч сложи ръка върху мускулестото рамо на вампира.

– Интересуват ме само барманките, друже. Добрите самаряни ми действат на нервите.

– Понякога само нещо различно може да ти свърши работа.

– В такъв случай нямаме късмет, а? – Бъч кимна по посока на полуголата тълпа, която се клатеше под въздействието на екстази и кокаин. – Тук всички изглеждат еднакво.

Странно, докато работеше в полицейското управление на Колдуел, „Зироу Сам“ беше истинска загадка за него. Всички знаеха, че там гъмжи от секс и наркотици, но така и не бяха успели да съберат достатъчно доказателства, за да получат разрешително за обиск. Въпреки че беше достатъчно само да влезеш в клуба която и да било нощ, за да се натъкнеш на поне дузина нарушения на закона.

Сега, когато се движеше с Братството, Бъч знаеше каква е причината. Преподобния владееше доста трикове, способни да променят възприятията за случки и обстоятелства. Като вампир, той беше в състояние да изтрива паметта на хората, да подправя записите на охранителни камери и да се дематериализира, когато си поиска. Преподобния и бизнесът му бяха движеща се мишена, която всъщност не помръдваше.

– Каж ми нещо – рече Бъч. – Как успяваш да запазиш тези твои странични занимания в тайна от аристократичното си семейство?

Преподобния се усмихна, разкривайки връхчетата на вампирските си зъби.

– Ти ми кажи как така един човек успя да се сближи толкова с Братството?

Бъч вдигна чашата в почтителен жест.

– Понякога съдбата ни повежда по откачени пътища.

– Абсолютно вярно, човече. Наистина, абсолютно вярно.

Телефонът на Бъч иззвъня и Преподобния се изправи.

– Ще ти изпратя нещо – каза той.

– Не го искам, освен ако не е уиски.
 – Бас държа, че ще си вземеш думите назад.
 – Силно се съмнявам – каза Бъч и извади своята „Моторола Рейзър“. – Какво става, Ви? Къде сте?

Вишгъс дишаше тежко като състезателен кон, а вятърът виеше в слушалката и му пригласяше – явно дяволски бързаше.

– Майната му, ченге, имаме проблем.

Бъч усети прилив на адреналин, от който само дете не светна като коледна елха.

– Къде сте?

– В предградията. Изникна една ситуация. Проклетите убийци са започнали да ловуват цивилни в домовете им.

Бъч скочи на крака.

– Идвам...

– Как ли пък не! Стой където си. Обадох ти се само за да не решиш, че са ни убили, като не се появим.

И той затвори.

Бъч бавно се отпусна на мястото си. На съседната маса няколко души гръмко се разсмяха – някаква шега отключи смеха им и той се извиси във въздуха като ято птици.

Бъч сведе поглед към чашата си. Преди шест месеца нямаше абсолютно нищо. Нямаше жена в живота си. Не беше близък с никого от семейството си. Нямаше истински дом, а работата му в отдел „Убийства“ бавно го унищожаваше. После го отстраниха от длъжност заради полицейска бруталност. По някакво странно стечение на обстоятелствата започна да се движи с Братството. Срещна единствената жена, която го караше да занемее от благоговение. И освен това напълно обнови гардероба си.

Това последното със сигурност си оставаше в колонката с плюсовете.

За известно време промяната успяваше да замаскира истината, но напоследък Бъч бе започнал да забелязва, че си е все същият – не по-жив, отколкото докато гниеше в предишното си съществуване. Все още гледеше отстрани, докато животът го отминаваше.

Той отпи от чашата с „Лагавулин“ и се замисли за Мариса. Представи си дългата ѝ до кръста коса. Бялата ѝ кожа. Светлосините ѝ очи. Вампирските зъби.

О, да, никакви блондинки за него. Не можеше дори да си помисли за секс с някоя светлокоса мадама.

О, по дяволите цветът на косата! Сякаш която и да било жена в клуба или където и да било по света можеше да се сравнява с Мариса. Тя притежаваше чистотата на кристал, пречупващ светлината, а изяществото ѝ правеше всичко край нея да изглежда по-хубаво, по-живо, по-цветно.

По дяволите! Държеше се като сантиментален глупак.

Само че тя беше така прекрасна! За краткото време, когато му се беше сторило, че Мариса е привлечена от него, Бъч бе започнал да се надява, че между тях може да се получи нещо. И тогава тя най-неочаквано изчезна. Кое то бе доказателство, че не е глупачка. Той не можеше да ѝ предложи нищо, и то не само защото беше човек. Бъч газеше из плитчините на света на Братството – не можеше да се бие рамо до рамо с тях заради расата си, ала не можеше и да се върне към предишния си живот, защото знаеше твърде много. Единственият начин да излезе от това половинчато положение, беше с краката напред.

Страхотна партия, няма що!

Веселящите на съседната маса изригнаха в нова вълна гръмогласен смях и Бъч хвърли поглед към тях. В центъра на малката групичка седеше рус дребосък в лъскав костюм. Не изглеждаше на повече от петнайсет години, но от близо месец бе редовен посетител на ВИП залата и пръскаше пари, сякаш бяха конфети.

Очевидно компенсираше с портфейла си онова, което липсваше на физиката му. Поредният пример за всемогъществото на добрия стар долар.

Бъч довърши скоча си, махна на сервитьорката и сведе поглед към дъното на чашата. По дяволите! Четирите двойни уискита не бяха успели дори да го замаят, което красноречиво говореше за издръжливостта му. Беше оставил редиците на аматьорите зад себе си и се беше превърнал в професионален пияч.

Тази мисъл изобщо не го разтревожи, което го накара да осъзнае, че вече не гази из плитчините. Започнал бе да затъва.

Ама тази вечер беше в прекрасно настроение!

– Преподобния каза, че имаш нужда от компания.

Бъч дори не си направи труда да вдигне очи.

– Не, благодаря.

– Няма ли поне да ме погледнеш?

– Кажи на шефа си, че оценявам... – Бъч вдигна глава и не можа да довърши.

Незабавно я разпозна, в която нямаше нищо чудно – тя беше

шеф на охраната в „Зироу Сам“ и беше невъзможно да я забравиш. Висока поне метър и осемдесет. Къса, смолисточерна коса и мъжка подстрижка. Тъмносиви очи с цвят на пушечно дуло. Тесният спортен потник, с който беше облечена, подчертаваше атлетичното ѝ тяло – само мускули и вени, без грам тлъстина. Изглеждаше така, сякаш не само бе в състояние да ти строши костите, но и щеше да го направи с удоволствие. Бъч хвърли разсеян поглед към ръцете ѝ. Силни, с дълги пръсти. Ръце, които можеха да нанесат сериозни поражения.

По дяволите... май щеше да му хареса да го наранят. Тази вечер му се искаше да изпита физическа болка, ей така, за разнообразие.

Жената се усмихна едва-едва, сякаш знаеше какви мисли се въртят в главата му, и Бъч зърна острият връхчета на вампирски зъби. А... значи не беше от човешката раса. Беше вампир. Жена вампир.

Преподобния се оказа прав, кучият му син. Тази наистина щеше да свърши работа, защото бе всичко, което Мариса не беше. И защото му предлагаше онзи анонимен секс, с който беше свикнал през целия си живот. И точно този вид болка, от която се нуждаеше, без сам да си дава сметка.

Бъч бръкна в джоба на костюма си „Ралф Лорен“, но тя поклати глава.

– Не го правя за пари. Никога. Приеми го като услуга за приятел.

– Но аз не те познавам.

– Не ти си приятелят, когото имам предвид.

Бъч хвърли поглед през рамо и видя Ривендж да се вира в тях от другия край на ВИП залата. Когато срещна погледа му, вампирът се подсмихна самодоволно и потъна в частния си кабинет.

– Той ми е много добър приятел – прошепна тя.

– Така ли? Как се казваш?

Тя му протегна ръка.

– Няма значение. Да вървим, Бъч, наричан още Брайън, по фамилия О’Нийл. Ела с мен. Забрави за малко онова, което те кара да обръщаш уиски след уиски. Обещавам ти, че цялата тази машина за самоунищожение ще е тук, когато се върнеш.

Не му харесваше колко много знае тя за него!

– Защо първо не ми кажеш името си?

– Тази вечер можеш да ме наричаш Сѝмпати. Как ти звучи? Той я огледа от бретона до ботушите. Никак не се учуди, като видя, че е обува в кожени панталони.

– Да не криеш някоя изненада в панталоните си?

Тя се разсмя. Нисък, плътен смях.

– Не. Не съм транссексуална. Не само твоят пол може да бъде силен.

Бъч се взря в стоманените ѝ очи, после хвърли поглед към частните тоалетни. Господи... това му беше толкова познато. Бърз секс с непозната, безцелен сблъсък между две тела. Тази гадост открай време беше разменната монета в сексуалния му живот, само дето не си спомняше някога да е усещал подобно болезнено отчаяние, както сега.

Все тая. Нима, докато черният му дроб не го отведеше в гроба, трябваше да прекара живота си в пълно въздържание? Само защото онази, която той не заслужаваше, не го искаше?

Той сведе поглед към панталоните си. Очевидно тялото му не беше съгласно с плана за въздържанието.

С гърди, по-студени от асфалта през зимата, той се изправи.

– Да вървим!

Воден от прелестните звуци на цигулките, камерният оркестър подхвана валсова мелодия и Мариса загледа как бляскавата тълпа се слива пред очите ѝ. Навсякъде около нея се образуваха двойки – докосваха се ръце, тела се прилепяха едно в друго, очи потъваха в погледа на другия. Десетки различни вариации на миризмата на обвързване се смесиха и изпълниха въздуха.

Мариса се опита да диша през устата, за да не ги усеща, но измъкване нямаше, което си беше в реда на нещата. Колкото и да се гордееше със стила и обноските си, аристокрацията на вампирите си оставаше подвластна на биологичните закони на своята раса – когато мъжките вампири се обвързваха, тялото им излъчваше миризма. А когато женските вампири приемеха някого за свой партньор, с гордост започваха да носят тъмния му мирис върху кожата си.

Или поне Мариса предполагаше, че го правят с гордост.

От сто двама и петте вампира в балната зала на брат ѝ, тя беше единствената необвързана жена. Имаше и необвързани мъжки вампири, но те никога нямаше да я поканят на танц.

Принцесите предпочитаха да пропуснат валса или пък да отведат на дансинга майка си или някоя от сестрите си, пред това дори да се доближат до нея.

Не, нея никой не я искаше и когато една двойка, понесена в танц, се приближи до нея, Мариса учтиво сведе очи. Последното, което искаше, бе някой от тях да се препъне, докато се опитва да избегне погледа ѝ.

Тя потрепери и се запита защо положението на наблюдател, когото всички избягват, тази вечер ѝ тежи повече от обикновено. За Бога, вече четиристотин години никой член на вампирската *глимера* не смееше да я погледне в очите и тя беше свикнала с това. Първоначално беше нежеланата *шелан* на Слепия крал, а после се бе превърнала в *бившата* нежелана *шелан* – захвърлена заради възлюбената му нечистокръвна кралица.

Може би вече нямаше сили да гледа живота отстраня.

С разтреперани ръце и плътно стиснати устни, Мариса вдигна тежките поли на роклята си и се отправи към внушителния свод, извеждащ от балната зала. Спасението я очакваше навън и тя бутна вратата към дамския салон с безмълвна молитва.

Слава на Скрайб Върджин!

Напрежението бързо започна да я напуска, когато прекрачи прага и се огледа наоколо. Тази стая в имението на брат ѝ винаги ѝ се бе струвала като луксозна съблекалня за дебютантки. Украсена в пищен руско-императорски стил, кървавочервената зала за почивка и оправяне на грима беше обзаведена с десет тоалетки, които си подхождаха прекрасно и които съдържаша всичко, от което една дама се нуждаеше, за да подобри външния си вид. В дъното на помещението се намираха баните, всяка от които беше издържана в цветовата гама на някое от яйцата на Фаберже* – част от богатата колекция на брат ѝ.

Толкова женствено. Толкова съвършено.

Застанала в средата на салона, на Мариса ѝ се прииска да изкрещи.

Вместо това прехапа устни и се приведе пред едно от огледалата, за да оправя прическата си. Дългата ѝ руса коса, която, разпусната, стигаше до кръста, тази вечер беше вдигната в съ-

* Яйца на Фаберже – ювелирни изделия, изработени между 1885 г. и 1917 г. от Петер Карл Фаберже за руското императорско семейство, както и за частни колекционери. – Бел. прев.

вършен кок, който вече няколко часа не бе мръднал, а перлените наниз, които нейната *доген* беше вплеела в русите кичури, бяха непокънати.

Разбира се, часовете, прекарани в безучастно наблюдение, не бяха кой знае какво предизвикателство за прическата ѝ в стил Мария-Антоанета.

За сметка на това огърлицата ѝ се беше поразместила. Мариса я нагласи така, че едрата черна перла, която завършваше накита, да пада точно над деколтето ѝ, доколкото изобщо имаше такова.

Гълъбовосивата ѝ рокля беше класика от „Балмен“*, купена през четиридесетте години на двайсети век в Манхатън. Чистото новите ѝ обувки бяха на „Стюарт Уайцман“** (не че някой можеше да ги види, скрити под дългата до земята рокля). Както винаги, огърлицата и обиците ѝ бяха от „Тифани“*** – откакто баща ѝ за първи път беше открил Луис Комфорт в края на деветнайсети век, семейството на Мариса бе сред най-лоялните клиенти на компанията.

Което беше една от отличителните черти на аристокрацията, нали така? Постоянство и високо качество във всичко, непокрито неодобрение към всяка промяна и всеки недостатък.

Мариса се изправи и отстъпи назад, докато огледалото не я обхвана в цял ръст. Каква ирония! От другия край на стаята в нея се вирираше същинско въплъщение на женското съвършенство, една невероятна красота, излязла сякаш изпод длетото на някой майстор, а не създадено от плът и кръв. Извивките на високото ѝ стройно тяло бяха изящни, а лицето възхитително – очите и устните, скулите и носът бяха със съвършени пропорции. Кожата ѝ беше бяла като алабастр, очите ѝ – сребристосини. Малцина вампири имаха по-чиста кръв от тази, която течеше в нейните вени.

Ала това не променяше нищо. Тя си оставаше изоставената жена. Онази, която бяха захвърлили. Нежеланата, несъвърше-

* „Балмен“ (фр. „Balmain“) – модна къща, основана през 1945 г. от френския моделиер Пиер Белмен. – Бел. прев.

** „Стюарт Уайцман“ (англ. „Stuart Weitzman“) – компания за дизайнерски обувки. – Бел. прев.

*** „Тифани“ (англ. „Tiffany & Co.“) – прочута ювелирна компания, основана през 1837 г. от бащата на американския художник и дизайнер Луис Комфорт Тифани, Чарлс Тифани. – Бел. прев.

ната, недокоснатата стара мома, която дори чистокръвен воин като Рот не бе могъл да понесе сексуално нито *веднъж*, пък макар и само за да не остане тя съвсем неопитна. И ето че заради отвращението на Рот тя си бе останала необвързана, въпреки че бе прекарала с него цяла вечност, или поне така ѝ се струваше. За да бъде смятана за *шелан*, една жена трябваше да бъде обладана.

Краят на връзката им беше дошъл неочаквано, без обаче да учуди никого. Макар Рот да беше обявил, че тя го е напуснала, а не обратното, целият аристократичен елит знаеше каква е истината. Недокосната в продължение на векове, тя никога не беше носила мириса на обвързване върху кожата си, никога не бе прекарала дори и ден насаме с него. Още повече, никоя жена не би напуснала Рот доброволно. Та той беше Слепия крал, последният чистокръвен вампир в света, велик боец и водач на Братството на черния кинжал. Никой не заемаше по-високо положение от него.

Заклучението на *глицера*? Нещо с Мариса очевидно не беше наред. Дрехите ѝ сигурно скриваха някакъв дефект, най-вероятно – от сексуален характер. Защо иначе един чистокръвен боец не изпитваше никакво еротично влечение към нея?

Мариса си пое дълбоко дъх. После отново. И отново.

В ноздрите ѝ нахлу мирикс на наскоро откъснати цветя, сладко ухание, което се надигна като вълна, измести въздуха и изпълни дробовете ѝ. Гърлото ѝ се сви, сякаш за да се пребори с прииждащите талази, и тя вдигна ръка към перлената огърлица. Колко силно я стягаше... и как тежеше... като пръсти, впити в гърлото ѝ. Отвори уста, за да си поеме въздух, но и това не помогна. Цветното зловоние се беше просмукало в дробовете ѝ, полепнало бе по всеки милиметър от тях и тя се задушаваше и се давеше...

Мариса отиде до вратата с разтреперани крака, но просто не бе в състояние да се изправи лице в лице с танцуващите двойки, онези, които подхранваха чувството си за собствено достойнство, като я отлъчваха от обществото си. Не, за нищо на света не биваше да я видят... щяха да разберат колко е разстроена. Колко много я измъчва всичко това. И щяха да я презрат още повече.

Погледът ѝ обиколи салона, обходи всички предмети, надникна във всички огледала. Отчаяно се опитваше да... всъщност,

какво се опитваше да направи? Къде можеше да отиде... спалнята на горния етаж... Трябваше да... о, Господи... *не можеше да диша*. Щеше да умре, тук и сега, неспособна да поеме и глътка въздух през свитото си гърло.

Хавърс... брат ѝ... трябваше да го намери. Той беше лекар... Той щеше да ѝ се притече на помощ... но тогава рожденият му ден щеше да бъде провален. *Съсипан*... заради нея... Тя беше виновна за всичко... за всичко. За целия позор, с който беше покрита... Слава Богу, че родителите ѝ бяха мъртви от векове и така и не видяха какво... бе станало с нея.

Щеше да повърне. Определено щеше да повърне.

С разтреперани ръце и омекнали колене, тя се втурна към една от баните и се заключи вътре. Преди да влезе в тоалетната, пушна чешмата, за да заглуши задавеното си дишане, в случай че някой влезе в салона. После се свлече на колене и се надвеси над порцелановата чиния.

Опита се да повърне, ала колкото и да се напъваше, от гърлото ѝ излизаше само въздух. Пот изби по челото ѝ, под мишниците, между гърдите ѝ. Зави ѝ се свят и тя отвори широко уста, мъчейки се да си поеме дъх, докато в главата ѝ като рояк сърдити пчели нахлуха мисли за това, как ще умре сама, без никой да ѝ помогне, как ще провали партито на брат си, как всички я презират... пчелите в главата ѝ бръмчаха и я жилеха... жилеха я до смърт... мисли като пчели...

Разплака се не защото се боеше, че умира, а защото знаеше, че ще продължи да живее.

Господи, през последните няколко месеца пристъпите на паника бяха станали непоносими; мъчителната тревога вървеше неотменно по петите ѝ – безпльтен преследвач, чиято упоритост не знаеше граници. И всеки нов срив я връхлиташе с неотслабваща сила, ужасяващо, брутално откровение.

Стиснала глава между дланите си, Мариса захлипа дрезгаво. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и мокреха перлите и диамантите около гърлото ѝ. Беше съвсем сама. Впримчена в красив пищен кошмар, в който чудовищата носеха смокинги и кадифени сака, а лешоядите, протегнали хищни нокти, за да ѝ избодат очите, се спускаха отгоре ѝ, плющейки с крила от сатен и коприна.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да овладее дишането си.

„Спокойно... спокойно. Добре си. И преди си се чувствала така.“

След известно време сведе поглед към тоалетната чиния. Беше изработена от чисто злато и водата, раздвижена от нейните сълзи, сияеше като огряна от слънчеви лъчи. Внезапно Мариса усети, че плочките на пода ѝ убиват. Че корсетът се впива в тялото ѝ. И че кожата ѝ лепне от влага.

Вдигна глава и се огледа наоколо. Я виж ти! Беше избрала любимата си баня за своя срив, онази, украсена като яйцето с момините сълзи. Беше седяла надвесена над тоалетната чиния, заобиколена от нежнорозови стени, покрити с ръчно изрисувани зелени вейки и ситни, бели цветчета. Подът и умивалникът бяха от розов мрамор, изпъстрен с бели и кремави жилки. Аплиците бяха от злато.

Колко очарователно. Съвършеното място за пристъп на паника. От друга страна, истерията си подхождаше с абсолютно всичко, нали? Класика в жанра.

Мариса се оттласна от пода, завъртя кранчето на чешмата и се свлече в малкия, облечен в коприна стол в ъгъла. Роклята ѝ се разстла около нея, сякаш беше животно, което най-сетне можеше да си почине, сега, когато драмата беше свършила.

Погледна се в огледалото. По лицето ѝ бяха избили петна, носът ѝ беше зачервен. Гримът ѝ беше съсипан, косата ѝ бе в безпорядък.

Значи така изглеждаше в действителност – нищо чудно, че всички в *глимера* я презираха. Незнайно как, те бяха разбрали истината за нея.

Господи... сигурно затова Бъч не я искаше...

„О, по дяволите, не!“

Последното, от което се нуждаеше в този момент, беше да мисли за него. Това, което трябваше да стори, бе да оправи външния си вид, доколкото бе възможно, и да избяга в стаята си. Вярно, да се крие, не беше никак привлекателно, но нима тя самата беше привлекателна?

Тъкмо посягаше към косата си, когато чу вратата на салона да се отваря. Откъм балната зала нахлу вълна от камерна музика, само за да затихне миг по-късно, когато вратата отново се затвори.

Страхотно! Сега не можеше да се измъкне. Все пак, може би беше само една жена, така че поне не трябваше да се тревожи да не подслуша нечий разговор.

– Не мога да повярвам, че разлях вино върху шала си, Санима.

Прекрасно – освен страхливка, беше и подслушвачка!

– Не си личи – отговори Санима. – Все пак, слава на Скрайб Върджин, че го видя, преди някой друг да е забелязал. Ей сега ще го почистим с малко вода.

Мариса тръсна глава, за да се съсредоточи.

„Не мисли за тях, просто си оправи косата. И в името на Скрайб Върджин, почисти тази размазана спирала. Приличаш на миеща мечка.“

Тя взе една кърпа и тихичко я намокри, докато двете жени влизаха в банята срещу нейната. Очевидно бяха оставили вратата откритата, защото гласовете им се чуваха съвсем ясно.

– Ами ако някой все пак забележи?

– Ш-ш-шт... нека свалим шала... о, Господи! – възкликание-то беше придружено от кратък смях. – Вратът ти!

По-младата жена понижи глас и зашепна възторжено:

– Марлус беше. Откакто миналия месец се обвързахме, той е просто...

Този път и двете се разсмяха.

– Често ли идва при теб през деня? – попита Санима, гласът ѝ беше едновременно възхитен и заговорнически.

– О, да. Когато каза, че иска спалните ни да са свързани, първоначално не разбрах защо. Сега обаче знам. Той е... ненаситен. И то не само... не само за кръв.

Мариса замря с кърпата под едното си око. Само веднъж бе почувствала някой мъж да я жадува. Една целувка, само една... скътана грижливо в спомените ѝ. Щеше да отиде в гроба девствена и това мимолетно докосване до устните ѝ щеше да бъде единственото ѝ еротично преживяване.

Бъч О'Нийл. Бъч я беше целунал с...

„Престани!“

Тя се зае с другата половина на лицето си.

– Прекрасно е да си току-що омъжена. Но не бива да допускаш някой да забележи белезите. Кожата ти е обезобразена.

– Ето защо толкова бързах да дойда тук. Ами ако някой ми беше казал да си махна шала заради петното от вино?

Беше изречено с ужас, с какъвто обикновено се говореше за инциденти с хладно оръжие.

Макар че, като познаваше *глимера*, Мариса отлично разбираше защо някой би искал да избегне изпитателните им погледи.

Тя захвърли кърпата, залови се да оправя косата си... и се отказа от опитите да пропъди Бъч от мислите си.

Господи, как би ѝ се искало да трябва да крие следите от зъбите му от очите на *глимера*. Колко прекрасно би било да знае, че под ефирните пластове на скъпите рокли тялото ѝ е познало животинската му страст. С какво удоволствие би носила мириса на обвързването му върху кожата си и би го подчертавала, избирайки парфюм, който да му подхожда съвършено, както правеха маркираните жени.

Ала всичко това никога нямаше да се случи. На първо място, доколкото бе чувала, хората не се обвързваха като вампирите. А дори да го правеха, последния път, когато се бяха видели, Бъч О'Нийл ѝ беше обърнал гръб, което означаваше, че вече не се интересува от нея. Най-вероятно, защото бе научил за недостатъците ѝ. Тъй като беше близък с Братството, без съмнение знаеше какво ли не за нея.

– Има ли някой тук? – рязко попита Санима.

Мариса тихо изруга – сигурно беше въздъхнала по-силно. Отказа се от опитите си да оправя прическата и грима си и отвори вратата. Когато я видяха да прекрачва прага, и двете жени побързаха да сведат очи, нещо, което този път ѝ бе добре дошло, тъй като косата ѝ имаше плачевен вид.

– Не се безпокойте. Няма да кажа нищо – промърмори тя.

Защото за секс не се говореше на обществени места. Нито някъде другаде.

Без да кажат нито дума, двете жени направиха почтителен реверанс, докато тя се отдалечаваше.

Щом се озова в балната зала, Мариса начаса усети как още погледи се отклоняват от нея... всички извъръщаха очи, особено групичката необвързани вампири, които пушеха пури в един ъгъл.

Миг преди отново да обърне гръб на бала, Мариса улови погледа на брат си. Той ѝ кимна с тъжна усмивка, сякаш прекрасно разбираше защо тя не може да остане и секунда повече.

„*Скъпият Хавърс*“, помисли си тя. Той винаги я подкрепяше и никога не бе дори и намекнал, че се срамува от нея. Мариса би го обичала и само заради това, че имаха едни и същи родители, но заради верността му го обожаваше.

С един последен поглед към *глимера* в цялото ѝ великолепие, тя си отиде в стаята. Взе си един бърз душ, преоблече се в

проста, дълга до земята рокля, обу чифт ниски обувки и слезе по задните стълби на имението.

Можеше да понесе това, че е недокосната и нежелана. Ако това бе съдбата, която Скрайб Върджин ѝ бе отредила, така да бъде. Животът ѝ би могъл да бъде далеч по-тежък, така че да се оплаква заради онова, което ѝ липсва, забравяйки всичко, което има, беше дребнаво и егоистично.

Онова, което не би могла да понесе, беше безцелното съществуване. Слава на Бога за положението, което заемаше в Съвета на *принцесите* и което никой не можеше да ѝ отнеме, тъй като ѝ се полагаше по рождение. Освен това имаше и друг начин, по който можеше да остави отпечатък върху света.

Докато въвеждаше кода и отключваше стоманената врата, Мариса завиждаше на двойките, които танцуваха в балната зала. Сигурно винаги щеше да им завижда. Само че това не беше нейната съдба.

Пред нея имаше други пътища.

❖ 2 ❖

БЪЧ СИ ТРЪГНА ОТ „ЗИРОУ САМ“ В ЧЕТИРИ БЕЗ ПЕТНАЙСЕТ И въпреки че кадилакът му „Ескалейд“ беше паркиран отзад, той пое в обратната посока. Нуждаеше се от въздух. Господи... наистина се нуждаеше от въздух.

Макар да беше средата на март, толкова на север беше още зима и нощта бе студена като хладилна камера. Бъч тръгна по „Трейд Стрийт“, а дъхът му образуваше малки бели облачета, които се рееха над рамото му. Студът и самотата му действаша добре. Макар да бе оставил потната тълпа на клуба зад гърба си, все още чувстваше горещината и блъсканицата около себе си.

Крачеше с тежки стъпки по тротоара, а марковите му обувки „Ферагамо“ с яростно стържене газеха солта и пясъка, посипани по тесните циментови пътеки между преспите мръсен сняг. Откъм другите барове по „Трейд Стрийт“ долиташе приглушена музика, макар че приближаваше време да затварят.

Когато стигна до „Макграйдърс“, Бъч вдигна яката на палтото си и ускори крачка. Избягваше блус заведението, защото в

него се събираха момчетата от управлението, а той не искаше да го видят. За бившите си колеги от полицията Бъч се беше изпарил и той предпочиташе нещата да си останат така.

От следващото заведение, „Скриймърс“, се носеше хардкор рап, от който цялата сграда се беше превърнала в нещо като гигантски усилвател. Когато подмина входа на клуба, Бъч спря и се загледа в уличката зад него.

Тук беше започнало всичко. Миналия юли беше дошъл да разследва взривяването на някаква кола точно на това място и така бе започнало шантовото му пътуване в света на вампирите. Едно БМВ, пръснато на парчета от поставената в него бомба. Един изпепелен мъж. Никакви веществени доказателства, с изключение на две метателни звезди. Покушението беше професионално изпиано, от онези, които служеха като послание. Не след дълго бяха започнали да се появяват трупове на проститутки. С прерязани гърла. И невиджано високо съдържание на героин в кръвта. Както и още метателни звезди, захвърлени наоколо.

Бъч и неговият партньор Хосе де ла Крус предположиха, че взривената кола е резултат от война за територия между сводници, а убитите жени – отмъщение за поставената бомба, но много скоро Бъч беше научил истинската история. Дариъс, член на Братството на черния кинжал, беше загинал от ръката на враговете на своята раса, *лесърите*. А убийството на проститутките беше част от стратегията, с която *лесърите* залавяха цивилни вампири, за да изкопчат от тях информация.

Тогава за нищо на света не би допуснал, че вампирите наистина съществуват. Още по-малко – че карат беembeта, струващи по деветдесет хиляди долара. Нито пък че имат толкова опитни врагове.

Бъч пристъпи в уличката и отиде до мястото, където скъпата кола беше хвъркнала във въздуха. Върху стената на близката сграда все още се виждаше черно петно от сажди. Той протегна ръка и докосна студения тухли.

Ето къде бе започнало всичко.

Мощен повей на вятъра повдигна кашмиреното му палто и стигна до скъпия костюм под него. Бъч свали ръка и погледна дрехите си. Палтото му беше „Мисони“ и струваше около пет хилядарки. Костюмът под него беше от линията „Блек Лейбъл“ на „Ралф Лорен“ – още три хилядарки. В сравнение с тях обув-

ките направо бледнееха със своите жалки седемстотин долара. Копчетата за ръкавели „Картие“ струваха петцифрена сума, часовникът беше „Патек Филип“. Двайсет и пет хилядарки.

Двата четирийсеткалиброви пистолета „Глок“, които носеше под мишниците си, струваха по две хиляди всеки.

Което означаваше, че по себе си има... мили Боже – близо четирийсет и четири хиляди долара. И това беше само върхът на айсберга. В имението, където живееше, имаше цели два гардероба, претъпкани с лъскави дрехи... които не беше платил от собствения си джоб. Те всички бяха купени с парите на Братството.

По дяволите... носеше дрехи, които не бяха негови. Живееше в къща, ядеше храна и гледаше плазмен телевизор, без нито едно от тези неща да му принадлежи. Пиеше уиски, за което не плащаше. Караше страхотна кола, която не притежаваше. И какво вършеше в замяна? Почти нищо. Всеки път, когато влезе в сражение, братята го държаха настрана...

От другия край на уличката се разнесе шум от стъпки, които бързо приближаваха. Стъпки на повече от един чифт крака.

Бъч отстъпи в сенките и разкопча палтото и сакото си, за да може бързо да извади пистолетите, ако се наложи. Нямаше намерение да се бърка в чуждите работи, но не би стоял да гледа безучастно как пребиват някой невинен човек.

Май ченгето у него все още бе живо.

Тъй като улицата имаше само един изход, бегачите, които препускаха насам, със сигурност щяха да минат покрай него. Надявайки се да избегне ненужно кръвопролитие, Бъч се долепи до един контейнер за боклук и зачака да види какво ще се случи.

Много скоро покрай него профуча млад мъж. По лицето му беше изписан ужас, цялото му тяло трепереше от страх. Миг по-късно... я виж ти! Двамата главорези, които го следваха по петите, имаха съвсем светли коси и бяха грамадни като къщи. Освен това миришеха на бебешка пудра.

Лесъри. Преследващи цивилен вампир.

Бъч постави ръка върху дръжката на единия „Глок“ и се втурна след *лесърите*, като в същото време набра номера на Ви. Отреща се включи гласова поща, така че той пусна телефона обратно в джоба си.

Настигна тримата в дъното на уличката, където положени-

ето беше започнало да става взривоопасно. Хванали жертвата си натясно, двамата *лесъри* вече не бързаха – злобно ухилени, те ту се приближаваха към нея, ту отново се отдръпваха, играейки си като котка с мишка. Вампирът целият трепереше, а очите му бяха толкова широко отворени, че бялото им светеше в нощта.

Бъч вдигна пистолета и се прицели.

– Хей, русолявци, какво ще кажете да вдигнете ръце, а?

Лесърите спряха и го погледнаха. Боже, почувства се като сърна, заслепена от мощните фарове на камион с ремарке. Тези копелета бяха чиста мощ, подправена с ледена логика – гадна комбинация, особено пък в двойна доза.

– Не се бъркай – каза единият *лесър*.

– Да, и моят съквартирант все това повтаря. Обаче аз хич не обичам да ми казват какво да правя.

Трябваше да им признае, че не бяха глупави. Единият насочи вниманието си към него, докато другият се приближи до вампира, който изглеждаше прекалено уплашен, за да е в състояние да се дематериализира.

„Това май ще се превърне в заложническа драма“, помисли си Бъч.

– Защо просто не се разкараш? – подхвърли *лесърът* вдясно.

– Така ще е най-добре за теб.

– Вероятно, но не и за него – отвърна Бъч и кимна към вампира.

Леденостуден повей на вятъра нахлу в уличката и раздвижи някакъв захвърлен вестник и найлоновите торбички, които се въргаляха по земята. Носът на Бъч го засърбя и той тръсна глава. Миризмата беше отвратителна.

– Направо не знам как вие, *лесърите*, търпите това с бебешката пудра – подметна той.

Бледите очи на убийците го обходиха от глава до пети – откъде изобщо знаеше тази дума? После и двамата реагираха мълниеносно. Онзи, който беше по-близо до цивилния вампир, го сграбчи и го издърпа пред гърдите си – ето че заложническата драма беше факт. В същото време другият се хвърли към ченгето, бърз като светкавица.

Бъч обаче не можеше да бъде уплашен толкова лесно. Той се прицели спокойно и улучи връхлитащия като локомотив кучи син право в гърдите. В мига, в който куршумът се заби в тялото

му, *лесърът* нададе писък, достоен за банши*, и се строполи на земята като чувал с картофи, напълно обездвижен.

Което определено не беше типичният ефект, който куршумите имаха върху *лесърите*. Обикновено те не можеха да бъдат спрени само с няколко изстрела, но благодарение на Братството в пълнителя на Бъч имаше нещо специално.

– Какво, по дяволите... – изруга другият *лесър*.

– Изненада-а-а, шибано копеле. Куршумите ми си ги бива, а?

Лесърът бързо си възвърна самообладанието и вдигна вампира във въздуха, използвайки тялото му като щит.

Бъч отново се прицели.

„По дяволите. Нямам чиста мишена.“

– Пусни го!

Изпод мишницата на вампира се показва цев на оръжие.

Бъч се дръпна в свода на близката врата тъкмо когато първият куршум рикошира в асфалта. В мига, в който се прикриваше, вторият куршум се заби в бедрото му.

По дяволите! Положението започваше да взема гаден обрат. Имаше чувството, че някой бе забил в крака му нагорещен до червено шиш. Нишата, в която се беше пъхнал, не му предлагаше повече прикритие от уличен стълб, а *лесърът* вече заемаше по-удобна позиция за стрелба.

Бъч грабна една празна бирена бутилка и я хвърли в уличката. В мига, в който главата на *лесъра* се показва иззад рамото на цивилния вампир и се обърна по посока на звука, Бъч изстреля четири съвършено прицелени куршума, които описаха полукръг около убицеа и жертвата му. Както можеше да се очаква, вампирът изпадна в паника и стана много трудно да бъде удържан. *Лесърът* го изпусна и Бъч начаса изпрати един куршум в рамото му, при което копелето отхвъркна назад и се строполи по очи на земята.

Страхотен изстрел, но *лесърът* още мърдаше и нямаше никакво съмнение, че много скоро отново ще бъде на крака. Специалните куршуми си ги биваше, но зашеметяващият им ефект не траеше вечно, а и определено действаша по-добре, когато улучеха жертвата си в гърдите, а не в ръката.

И сякаш Бъч си нямаше достатъчно неприятности, ами в

* Банши – призрачно същество от ирландската митология, издаващо пронизителен писък, който вещае смърт. – Бел. прев.

мига, в който се освободи от хватката на убиеца, цивилният вампир си пое дъх и запишя.

Бъч закуцуква към него, проклинайки през зъби болката в крака си. По дяволите, този тип вдигаше достатъчно врява, за да привлече цяло полицейско управление. И то чак от Манхатън.

Бъч се изправи пред него и прикова суров поглед в лицето му.

– Искам да спреш да крещиш, става ли? Чуй ме. Престани да крещиш. Веднага.

Вампирът изломоти нещо неразбираемо и постепенно замлъкна като двигател, останал без гориво.

– Много добре – продължи Бъч. – Искам да направиш две неща. Първо, да се успокоиш, за да можеш да се дематериализираш. Разбираш ли какво ти казвам? Дишай бавно и дълбоко... точно така. Много добре. Освен това искам да закриеш очите си с ръце. Хайде, направи го.

– Откъде знаеш...

– Приказките не са в списъка ти със задачи деня. Затвори очи и ги закрий с ръка. И не забравяй да дишаш. Всичко ще бъде наред, стига само да изчезнеш оттук.

Докато цивилният вдигаше разтреперани ръце към лицето си, Бъч отиде до втория убиец, който лежеше по очи на паважа. От рамото му се процеждаше черна кръв, а от устните му излизаха тихи стонове.

Бъч го сграбчи за косата, повдигна главата му от асфалта и завря цевта на своя „Глок“ в основата на черепа му. После дръпна спусъка. Крайниците на копелето потрепериха, когато куршумът отнесе горната част на лицето му, после тялото му остана да лежи неподвижно.

Но работата все още не бе свършена. За да умрат наистина, и двамата убийци трябваше да бъдат пронизани в гърдите. А Бъч нямаше у себе си нищо остро.

Той извади мобилния си телефон и отново натисна копчето за бързо набиране, като в същото време обърна тялото на *лесъра* с крак. Докато телефонът на Ви звънеше, Бъч се зае да претърсва джобовете на убиеца. Взе блекберито и портфейла му...

– Дяволите да го вземат!

Лесърът беше активирал телефона си, най-вероятно за да повика помощ. А шумовете, които долитаха от все още отворената линия – тежко дишане и плющене на дрехи – красноречиво говореха, че подкреплението пристига с пълна скорост.

Ви все така не отговаряше и Бъч хвърли поглед към вампира.

– Как върви? Изглеждаш добре. Съвсем спокоен и овладян.

„Ви, вдигни *шибания телефон*. Ви...“

Вампирът свали ръце от очите си и погледът му попадна върху *лесъра*, чието чело в момента украсяваше тухлената стена вдясно от него.

– О... Господи...

Бъч се изправи и закри падналото тяло със своето.

– Не мисли за това.

Цивилният вдигна ръка и посочи към него.

– Ти... ти си прострелян.

– За мен също не се тревожи. От теб искам само да се успокоиш и да си тръгнеш, приятелю.

„И то веднага, дяволите го взели!“

В мига, в който от другата страна на линията се включи гласовата поща на Ви, уличката се изпълни с тропот на ботуши. Бъч мушна телефона в джоба си и извади пълнителя от пистолета си. Презареди и се отказа да говори на цивилния като на малко дете.

– Дематериализирай се. Веднага!

– Но... Но...

– *Веднага!* По дяволите, разкарай си задника оттук, ако не искаш да те изпратят у дома в ковчег!

– Защо го правиш? Ти си просто човек...

– Адски ми втръсна да ми го повтарят. *Върви!*

Вампирът затвори очи, прошепна някаква дума на Древния език и изчезна.

Докато зловещият тропот на приближаващите убийци се усилваше, Бъч се огледа за някакво прикритие, давайки си сметка, че лявата му обувка е пълна със собствената му кръв. Нишата, в която се беше скрил преди малко, си оставаше единствената възможност. Той изруга и като се долепи до стената, погледна към връхлитащия враг.

– По дяволите!

Бяха шестима!

Вишгс знаеше какво предстои и то не беше нещо, в което държеше да участва. В мига, в който ослепителен взрив бяла светлина превърна нощта в ден, той отскочи назад, при което

тежките му ботуши зариха в пръстта. Нямахме нужда да поглежда през рамо, когато мощният рев на звяра отекна в нощта. Всичко това му беше до болка познато – Рейдж се бе преобразил, съществуването беше пуснато на свобода и *лесърите*, с които се биеха допреди миг, скоро щяха да бъдат изядени. Общо взето, обичайната история, само дето се разиграваше на необичайно място – футболното игрище на колдуелската гимназия.

Давайте, Булдози! Ура!

Ви изтича до скамейките за зрителите, изкачи ги на един дъх и спря чак на върха. Далеч под него, точно на петдесетярдовата линия, звярът сграбчи един от *лесърите*, метна го във въздуха и го улови между зъбите си.

Вишгъс се огледа наоколо. Луната не беше изгряла, което беше добре, но около проклетата гимназия трябва да имаше поне двама и пет къщи. А хората в тях току-що бяха събудени от взрив светлина, който можеше да се мери с ядрена експлозия.

Ви изруга и свали подплатената с олово ръкавица, която винаги носеше. Протегна ръка и сиянието от сърцевината на прокълнатата му длан освети татуировките, които тръгваха от върховете на пръстите и стигаха чак до китката му. Вперил поглед във футболното игрище, Ви се съсредоточи върху биенето на сърцето си, почувства туптенето на вените си, сля се с пулса си...

От дланта му се надигнаха леки вълни, подобни на горещ въздух, който се стеле на талази над нажежен асфалт. Тъкмо когато върху две от верандите се разля светлина, а входните им врати се отвориха и главите на семействата се показаха от своите крепости, прикритието на *мис* започна да действа – звуците и светлините, които идваха от игрището, бяха заглушени, заменени от илюзията, че всичко е наред и точно както трябва да бъде.

С помощта на нощното си зрение, Ви видя как двамата мъже на верандите се огледаха наоколо и си магнаха, после единият се усмихна и сви рамене. На Ви не му беше никак трудно да си представи разговора между двамата.

– *Здрасти, Боб. И ти ли го видя?*

– *Аха. Ярка светлина. Направо ослепителна.*

– *Дали да не се обадим в полицията?*

– *Всичко изглежда наред, Гари.*

– *Аха. Странно. Да те питам, с Мерилин и децата свобод-*

ни ли сте тази събота? Защо не прескочим до мола, а после може да седнем на пица?

– *Страхотна идея. Ще кажа на Сю. Е, лека нощ.*

– *Лека.*

Двамата мъже се прибраха в къщите си. Докато те без съмнение отиваха към хладилника, за да си вземат нещо за хапване, преди да се върнат в леглата си, Ви продължи да поддържа илюзията.

Но звярът не се забави дълго, нито му беше останало кой знае какво за дояждане. Щом приключи, люспестият дракон се огледа наоколо и когато видя Ви, нададе ръмжене, което стигна чак до върха на скамейките и завърши със звучно пръхтене.

– *Свърши ли, здравеняко? – провикна се Ви. – Ако искаш, можеш да използваш страничната греда като клечка за зъби.*

Още едно изпръхтяване. После създаването се просна на земята и миг по-късно върху почернялата от кръв пръст се появи Рейдж, чисто гол. Веднага щом промяната приключи, Ви се втурна надолу и прекоси игрището на бегом.

– *Братко? – простена Рейдж, треперейки от студ в снега.*

– *Да, Холивуд, аз съм. Ще те отведе къщи при Мери.*

– *Било е и по-лошо.*

– *Добре.*

Ви свали коженото си яке и го метна върху Рейдж, после извади мобилния си телефон от джоба. Имаше две неприятни обаждания от Бъч и той веднага набра номера му – някой трябваше да ги прибере възможно най-бързо. Когато Бъч не отговори, Вишгъс звънна в Дупката, но там се включи гласова поща.

„По дяволите!“

Фюри беше при Хавърс за поредното наместване на протезата си. Рот не можеше да шофира, защото беше почти сляп, а Тормент не го бяха виждали от месеци. Оставаше единствено... Зейдист.

Макар че Зейдист беше с братята вече сто години, на Ви му беше трудно да не изругае, докато набираше номера му. Зи определено не извикваше в съзнанието представата за спасителна лодка при корабкрушение. Всъщност много повече напомняше на акула, кръстосваща развълнуваните води. Но какъв избор имаше? Пък и нещата се бяха променили за добро, откакто Зейдист се беше обвързал.

– *Да? – долетя рязък отговор от другата страна на линията.*

– Холивуд отново даде възможност на Годзилата в него да се прояви. Трябва ми кола.

– Къде сте?

– „Уелсън Роуд“. Футболното игрище на колдуелската гимназия.

– До десет минути съм там. Първа помощ?

– Не, и двамата сме невредими.

– Разбрано. Веднага идвам.

Връзката прекъсна и Ви се загледа в телефона си. Мисълта, че на онова страховито копеле може да се разчита, го изненада. Никога не би му хрумнало... не че напоследък беше особено досетлив.

Ви сложи здравата си ръка върху рамото на Рейдж и вдигна очи към небето. Вселената, безкрайна и непозната, беше надвиснала над тях и за първи път нейната необятност го ужаси. В което нямаше нищо странно, все пак за първи път през живота си се чувстваше несигурен. Виденията му си бяха отишли. Всички тези картини от бъдещето, тези ужасни, натрапчиви надзъртания в онова, което предстоеше, тези образи без точни дати, които го държаха нащрек, откакто се помнеше, вече ги нямаше. Нямаше я и способността му да прониква в чуждото съзнание.

Вишгъс винаги бе искал да остане сам с мислите си. Каква ирония, че когато това най-сетне се беше случило, тишината му се струваше оглушителна.

– Ви? Добре ли си?

Той сведе поглед към Рейдж. Съвършената красота на русокосия му брат си оставаше все така ослепителна, въпреки че лицето му бе оплискано с кръвта на *лесърите*.

– Всеки момент ще дойдат да ни вземат. Много скоро ще си бъдеш у дома при Мери.

Рейдж размърда устни и Ви го остави да си мърмори нещо неразбираемо. Бедният. Проклятията не бяха нещо приятно.

Десет минути по-късно Зейдист се появи с беемвето на своя близък, мина направо през преспите мръсен сняг и спря пред футболното игрище. На Ви му беше ясно, че здравата ще изцапат кожените седалки на луксозната кола, но пък Фриц, техният първокласен иконом, нямаше равен на себе си в почистването на петна.

Зейдист слезе от колата и я заобиколи. Близо цял век той доброволно се бе подлагал на недохранване, но двуметровото му

тяло сега вече трябва да тежеше поне сто и трийсет килограма. Грозният белег все така пресичаше лицето му, на шията му все още си стоеше татуировката на кръвен роб, но благодарение на неговата *шелан* Бела очите му вече не приличаха на бездънни черни ями, изпълнени с омраза. Поне през по-голямата част от времето.

Без излишни приказки двамата замъкнаха Рейдж до колата и натъпкаха едрото му тяло на задната седалка.

– Ти ще се дематериализираш ли? – попита Зи, докато седаше зад волана.

– Да, но първо трябва да поразчистя тук.

С други думи – щеше да използва ръката си, за да изпари кръвта на *лесърите*, която беше оплискала всичко наоколо.

– Искаш ли да те изчакам?

– Не, закарай нашето момче вкъщи. Мери ще иска да го види възможно най-скоро.

Зейдист хвърли бърз поглед наоколо.

– Ще те изчакам.

– Зи, всичко е наред. Няма да се бавя.

Белязаната устна на Зи се изкриви още повече, когато той изръмжа.

– Ако не те заваря в имението, когато се прибера, ще се върна да те взема.

Беемвето потегли рязко, разпръсвайки кал и сняг със задните си гуми.

Я виж ти, Зейдист се оказа страхотно подкрепление.

Десет минути по-късно Ви се дематериализира в имението тъкмо когато Зейдист пристигаше с Рейдж. Докато Зи помагаше на Холивуд да влезе вътре, Вишгъс обходи с поглед останалите коли, паркирани в двора. Къде, по дяволите, беше кадилакът „Ескалейд“? Бъч вече трябваше да се е прибрал.

Ви извади телефона си и натисна едно от копчетата за бързо набиране. Отсреща се включи гласова поща и той остави съобщение: „*Хей, ченге, прибрах се. Къде се губиш, човече?*“

Тъй като двамата непрекъснато се чуваха, Ви беше сигурен, че Бъч много скоро ще му върне обаяването. Кой знае, може би ченгето за първи път в историята бе решило да се позабавлява. Вманиаченият му кучи син най-сетне трябваше да се откаже от мисълта за Мариса и да намери малко сексуално облекчение.

„*И като стана дума за облекчение...*“

Ви преценяващо погледна небето. До изгрева на слънцето оставаше около час и половина, а той наистина беше адски напрегнат. Нещо не беше наред тази нощ, във въздуха витаеше някакво зло, но след като виденията му си бяха отишли, Ви нямаше представа какво е то. А неведението направо го побъркваше.

Той отново отвори телефона си и набра друг номер. Когато звъненето от другата страна спря, той заговори, без да чака да чуе глас:

– Ще се приготвиш за мен веднага. Ще облечеш онова, което ти купих. Косата ти да бъде прибрана високо.

След това зачака единствените думи, които искаше да чуе в този момент. И те долетяха веднага:

– Да, господарю.

Ви затвори и се дематериализира.

❖ 3 ❖

НАПОСЛЕДЪК БИЗНЕСЪТ В „ЗИРОУ САМ“ ВЪРВЕШЕ МНОГО ДОБРЕ, мислеше си Ривендж, докато преглеждаше счетоводните си книги. Притокът на пари растеше. Спортните залагания се увеличаваха. Броят на посетителите – също. Господи, притежаваше клуба от колко... пет, шест години? И най-сетне беше започнал да печели достатъчно, за да може да си поеме дъх.

Разбира се, това беше отвратителен начин за изкарване на пари – с всичките наркотици, секс, алкохол и хазарт. Но той трябваше да издържа майка си, а до съвсем скоро – и сестра си Бела. На всичко отгоре трябваше да си плаща рекета.

Да имаш тайни, се бе оказало скъпо удоволствие.

Вратата на кабинета му се отвори и Рив вдигна поглед. Беше шефката на охраната му и той неволно се усмихна, доловил мизантропията на Бъч О'Нийл да се носи от нея. Обичаше да е прав.

– Благодаря, че се погрижи за Бъч.

Сивите очи на Хекс бяха прями, както винаги:

– Не бих го сторила, ако не го желяех.

– А аз нямаше да те помоля, ако не знаех, че го искаш. Какво друго?

Хекс се разположи от другата страна на писалището му. Сил-

ното ѝ тяло беше толкова кораво, колкото и мраморните облегалки под лактите на Ривендж.

– Опит за изнасилване в мъжката тоалетна на мецанина. Погрижих се. Жената смята да повдигне обвинение.

– Мъжът държеше ли се на краката си, когато приключи с него?

– Да. Само дето можеше да си носи топките като обици. Освен това открих двама непълнолетни и ги изхвърлих от клуба. А един от охранителите вземаше подкупи от хората на опашката, затова го уволних.

– Нещо друго?

– Още една свръхдоза.

– *По дяволите!* Но не е от нашите продукти, нали?

– Не. Някакъв боклук, внесен отвън.

Хекс извади малко целофанено пакетче от задния джоб на кожените си панталони и го хвърли на бюрото.

– Успях да го докопам, преди линейката да пристигне. Ще наема допълнителен персонал, който да се справи с положението.

– Добре. Щом намериш копелето, което пласира боклуците си наоколо, искам да ми го доведеш. Държа лично да се погрижа за него

– О'кей.

– Имаш ли нещо друго за мен?

В тишината, която последва, Хекс преплете пръсти и се приведе напред. Тялото ѝ беше изтъкано само от мускули, единственото изключение в твърдите му линии бяха малките ѝ, шръкнали гърди. Хекс имаше съблазнително андрогинен вид, макар че, доколкото Преподобния беше чувал, си беше стопроцентова жена.

„*На ченгето здравата му е провървяло*“, помисли си той. Хекс рядко правеше секс, и то само с мъже, които смяташе за достойни.

Освен това не обичаше да си губи времето. Обикновено.

– Казвай, Хекс.

– Искам да знам нещо.

Рив се облегна на стола си.

– Въпросът ти ще ме ядоса ли?

– Аха. Партньорка ли си търсиш?

В очите на Преподобния лумна пурпурен огън, той се наведе и я изгледа изпод вежди.

– Кой разправя такива неща? Искам името му.

– Това е мое умозаключение, не клюка. Според данните от джиписеса ти, бентлиото ти напоследък често е било у Хавърс. А аз случайно знам, че Мариса не е обвързана. Освен това е красива. И загадъчна. Но теб никога не те е било грижа за *глицера*. Да не мислиш да я вземеш за партньорка?

– Ни най-малко – излъга той.

– Добре – отвърна Хекс, но по погледа, с който го измери, ясно личеше, че знае истината. – Защото би било същинска лудост дори да се опиташ. Тя ще разбере за теб... и нямам предвид онова, което се случва в клуба. Та тя е в Съвета на *принцесите*, за Бога! Ако научи, че си *симпат*, и двамата сериозно ще загазим.

Рив се изправи на крака и стисна дръжката на бастуна си.

– Братството вече знае за мен.

– Какво? – ахна Хекс.

Ривендж се замисли за онова, което се беше случило между него и Фюри, и реши, че е по-добре да не навлиза в подробности.

– Просто знаят и това е. Но сестра ми е омъжена за един от тях, което ме превръща в част от шибаното им семейство. Така че дори ако Съветът на *принцесите* научи истината, воините ще ги държат настрани.

Колко жалко, че онзи, който го изнудваше, изобщо не се вълнуваше от обичаите на Нормалните. Оказваше се, че не е никак приятно да имаш *симпат* за враг. Нищо чудно, че останалите вампири толкова ги мразят.

– Сигурен ли си? – попита Хекс.

– Бела ще бъде съсипана, ако ме изпатят в някоя от онези колонии. Мислиш ли, че нейният *хелрен* би понесъл да я види разстроена, особено сега, когато е *бременна*? Зи е дяволски опасно копеле и не дава и косъм да падне от главата ѝ. Така че – да, сигурен съм.

– Тя някога досещала ли се е какъв си?

– Не.

И макар Зейдист да знаеше, за нищо на света не би ѝ казал. Никога не би поставил Бела в подобна ситуация. Законът гласеше, че ако някой познава *симпат*, е длъжен да го предаде на правосъдието.

Рив излезе иззад бюрото, облягайки се на бастуна си, тъй като освен Хекс нямаше кой да го види. Допаминът, който редовно си биеше, потискаше най-гадните симптоми и той успяваше да

мине за един от Нормалните. Не знаеше как Хекс се справя със проблемите си като *симпат*, а и не беше сигурен, че иска да знае. Работата беше там, че когато осезанието му не действаше, той бе принуден да използва бастун, за да не падне – когато не си усещаш краката, останалите възприятия не са достатъчни.

– Не се тревожи – каза той. – Никой не знае какви сме. И това няма да се промени.

Сивите ѝ очи се взряха в лицето му.

– Храниш ли я, Рив?

Той замълча, но тя продължи настойчиво разпита.

– Храниш ли Мариса?

– Не е твоя работа.

Хекс рязко се изправи.

– *Майната ти!* Имахме уговорка – никакви партньори. Никакво хранене с Нормалните. Какви ги вършиш, по дяволите?

– Държа нещата под контрол, а този разговор приключи – отсече той и си погледна часовника. – Я виж ти, време е да затваряме, а ти се нуждаеш от почивка. Двамата Мур ще заключат.

Тя го изгледа свирепо.

– Не си тръгвам, преди да съм си свършила работата.

– Не се опитвам да бъда любезен. Просто ти заповядвам да се прибереш у дома. Ще се видим утре вечер.

– Не се засягай, Ривендж, но защо не си го начукаш!

И Хекс се отправи към вратата. Движенията ѝ излъчваха нещо смъртоносно, каквато беше тя самата в действителност. Докато я наблюдаваше как се отдалечава, Рив отново си помисли колко нищожна беше работата, която Хекс вършеше по охраната на клуба му, в сравнение с онова, на което бе способна.

– Хекс – обади се той. – Ами ако грешим за обвързването?

Тя му хвърли през рамо намръщен поглед, който сякаш казваше „Ти да не си идиот?“

– Слагаш си инжекции два пъти на ден. Не мислиш ли, че Мариса рано или късно ще забележи? Ами това, че трябва да ходиш при брат ѝ, добрия чичо доктор, за да си набавяш невромодулатора, от който зависиш? И как, според теб, ще реагира една аристократка като нея, ако научи за... това тук? – Хекс махна с ръка наоколо. – Изобщо не грешим. Просто си започнал да губиш връзка с реалността.

Вратата се затвори след нея и Ривендж сведе поглед към безчувственото си тяло. Представи си Мариса, толкова чиста

и красива, така различна от жените, които го заобикаляха, така различна от Хекс... от която той се хранеше.

Желаше Мариса, може би дори беше започнал да се влюбва в нея. Мъжът в него искаше да я притежава, въпреки че лекарствата го правеха импотентен. Той никога не би наранил жената, която обичаше, дори ако тъмната му страна излезеше на повърхността. Нали така?

Замисли се за Мариса в нейните прелестни дизайнерски рокли – винаги прекрасно облечена, винаги така изискана, така... чиста. *Глимера* грешеше за нея. Тя не беше дефектна. Тя беше съвършена.

Ривендж се усмихна, когато в тялото му лумна пожар, който можеше да бъде погасен единствено с мощен оргазъм. Наближаваше моментът, в която тя отново щеше да го повика. О, да, много скоро тя щеше да има нужда от него. Тъй като кръвта му беше разреждана, нуждата ѝ да се храни зачестяваше, което можеше само да го радва. А последният път беше преди близо три седмици.

Да, Мариса щеше да го повика до няколко дни. И той нямаше търпение да я нахрани.

Ви се материализира пред портата на имението минути преди разсъмване. Беше се надявал, че сексът ще го поуспокои, но нервите му все още бяха обтегнати до краен предел.

Той свали оръжията си, докато прекосяваше вестибюла на Дупката, напрегнат и копнеещ да си вземе душ и да отмие от себе си миризмата на жената. Би трябвало да е гладен, но единственото, което искаше, беше водка „Сива гъска“.

– Бъч, приятелю? – извика той.

Тишина.

Ви прекоси коридора и спря пред стаята на ченгето.

– Спиш ли?

Бутна вратата и видя, че леглото е празно. Може би ченгето беше в главната сграда?

Той прекоси тичешком вестибюла и надникна през входната врата. Хвърли бърз поглед към колите, паркирани в двора, и сърцето му заби като боен барабан. Кадилака „Ескалейд“ го нямаше. Значи Бъч не се беше прибрал.

На изток небето беше започнало да порозовява и светлината опари очите на Ви. Той побърза да се прибере обратно в къщата

и се настани зад армията си от компютри. Въведе данните на кадилака и установи, че е паркиран зад „Скриймърс“.

Което беше добре. Ако не друго, Бъч поне не се беше блъснал в някое дърво...

Изведнъж Ви се вцепени. Врълетя го ужасяващо предчувствие, парещо усещане като досаден обрив плъзна по кожата му и той бавно пъкна ръка в задния джоб на кожените си панталони. Извади телефона, отвори капачето и набра гласовата си поща. Първото съобщение беше от номера на Бъч – ченгето просто беше затворило, когато никой не се бе обадил.

Второто съобщение тръгна в мига, в който стоманените шори на Дупката започнаха да се спускат заради настъпващия ден.

Ви се намръщи. Откъм телефона долиташе само някакво съскане. Миг по-късно шумно дрънчене го накара да отдръпне слушалката от ухото си.

После се разнесе гласът на Бъч, силен и настоятелен:

– *Дематериализирай се. Веднага!*

Нечий уплашен глас каза:

– *Но... Но...*

– *Веднага! По дяволите, разкарай си задника оттук...*

Приглушено плющене.

– *Защо го правиш? Ти си просто човек...*

– *Адски ми втръсна да ми го повтарят. Върви!*

Разнесе се металически звук като от презареждане на пистолет.

После гласът на Бъч каза:

– *По дяволите...*

И тогава адът се отприщи. Изстрели, ръмжене, тъпи удари.

Ви скочи от стола си толкова рязко, че го събори на земята...

... само за да осъзнае, че е хванат като в капан от настъпилния ден.